

høre i den radikale ordførers tale, om han er enig med os.

Men for Det Konservative Folkeparti at se, er en retfærdig behandling af samfundets borgere helt afgørende for et demokrati. På skatteområdet får borgerne i dag ikke en retfærdig og rimelig behandling. Hvis skattemyndighederne ikke accepterer den selvangivelse i 2 år – selvangivelse – borgeren har indsendt, kan det i dag koste mange tusinde kroner at få sin ret i skatteankenævns og ved Landsskatteretten.

I dag kan man få dækket 50 pct. af sine udgifter, uanset om man vinder eller taber en skattesag. Det betyder, at skatteborgerne meget ofte må stille sig selv spørgsmålet: Kan det betale sig at føre en lang og dyr sag mod myndighederne? Er det rimeligt, at man kun får dækket halvdel af sine udgifter, hvis man helt eller delvis vinder en skattesag? Det er ikke rimeligt.

Jeg vil gå så langt som til at sige til Socialdemokratiet og til ministeren: Med min erfaring i skattesager også som forretningsmand vil man i dag kunne sige, at en skattesag under 30.000-40.000 kr. skal man ikke tage, for det får man udgift på. Det er jo rystende, at man i dag i et demokrati kan sige, at sådan er det. Skulle man være i tvivl, kunne man jo spørge en revisor. Han ville sige det samme.

Naturligvis skal man have hundrede procent dækning for sine omkostninger til revisor og advokat. Naturligvis skal man det, for det er myndighederne, der underkender den selvangivelse, der i øvrigt ofte er brugt meget betydelige beløb på til en revisor. Det er myndighederne, der siger: Kammerat, vi tror ikke på dig.

I oplægget til finansloven har Det Konservative Folkeparti krævet, at disse urimeligheder ændres. Når en skattesag helt eller delvis vindes, skal skatteborgeren have fuld dækning for sine omkostninger.

Vi har afsat 30 mio. kr. til betaling for en retfærdig behandling af skatteborgerne. Men det er et spørgsmål, om det behøver at koste så meget at få den retfærdighed. Skattemyndighederne kunne jo få at vide, at de skulle være lidt mindre emsige, og at de måske skulle overveje, om ikke der var en bagatelgrænse, man burde kigge på, så man ikke tog sager op om helt latterligt små beløb. Eller i det hele taget skulle man måske sige til myndighederne, at de burde være et serviceorgan over for borgerne og ikke borgernes modpart.

Jeg har diskuteret det her med mange skattechefer. Skattecheferne siger så: Ja, men du må jo

forstå, Flemming Hansen, at vi jo har de måltal, vi får. Vi skal jo nå så og så mange sager. Vi skal jo stille spørgsmål i så og så mange sager.

Derfor vil jeg gerne meddele skatteministeren det nu. Jeg vil ikke spørge ham her fra talerstolen om måltal, men jeg vil give ham en byge af spørgsmål i Skatteudvalget om disse måltal. Hvad er det i grunden for noget?

Hvilke krav er det, skattemyndighederne og skattecheferne stiller til deres medarbejdere? De siger: I skal nå så og så meget. I skal plage så og så mange borgere, for at jeg som skatteminister er tilfreds.

Jeg kan garantere skatteministeren for, at de spørgsmål vil vi uddybe meget, meget grundigt under udvalgsarbejdet, for det er skattecheferne selv, der siger: Du må forstå, Flemming Hansen, at vi jo altså hele tiden får krav om, at vi skal nå nogle måltal. Vi skal føre så og så mange sager over for de forskellige grupper af borgere.

Det vil vi gerne bore meget, meget mere i under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Nu har hr. Flemming Hansen jo været her i Folketinget i mange år. Det spørgsmål, jeg stiller, er: Hvorfor indtog Det Konservative Folkeparti ikke en anden holdning til det spørgsmål i de 10 år, man var i regering? Hvorfor gjorde man ingenting? Intet.

Det længste, man strakte sig, var, at man sagde: Jamen vi skal give et fradrag, hvis det er sådan, at man vinder en sag, eller man har en sag, der går til Højesteret eller i landsretten. Man gjorde ingenting. Men efter at man ikke længere var i regering, fik man alle de gode ideer. Det er dog lidt tankevækkende.

Man anerkender åbenbart ikke, at man på skatteområdet har det specielle forhold, at man også får omkostningsdækning, hvis man taber en sag. Det vil sige, at alle så kan føre sager, og uanset om man taber, så vil man alligevel også være sikret en vis dækning. Det bliver ikke nævnt meget, men man må dog se, at det er positivt.

Skulle man ændre på det her, skulle det vel være et spørgsmål om, at man fik ordninger, som ligner dem, man har i byretten og landsretten: Den, der vinder en sag, kan få dækning, og den, der taber, må selv betale. Det må vel være konsekvensen, hvis man skulle ændre det.